

KÖLÜS LAJOS

Erdőzúgás

Tökéletes nő benyomását keltette, szilikon mellek nélkül is. A strandon tűnt fel, a forgatagban, az egyik halas stand előtt várakozott, szilvakék bikiniiben. Keszeg, ponty, naphal – vitték mintha ingyen adták volna. A szőke hajú lány, lehet, hogy asszony, kezében az apró pénztárcával, az előtte álló magas férfi hátát bámulta. A férfi talán kosaras, a lába vékony, de izmos, állapítottam meg. Mint egy szeizmográf, követtem a nő tekintetét. A pultos arcát pásztázta, árnyékban is izzadtságcseppek gyöngyözödtek a homlokán, kézfejen átlátszó gumikesztyű, mérte a halat, csomagolta, a pénzt másik társa kezelte. Higiénikus, suhant át a szőke hajú arcán egy félmosoly. Mosolynak láttam. Bal lábára támaszkodott, a jobbot kissé behajlította. Keskeny csípője formás, combja telt, és feszes, ahogy előrelépett, hibátlannak tűnt, narancsbőr sehol. Hívtak a többiek, menem kellett. Még visszanéztem, a szőke haját kerestem, de csak barnát, feketét és ritkuló ősz haját láttam.

Csakra vert söröshordó várt, szomjamat nem oltotta ugyan a hideg sör, de torkomat megbizsergette. A sátor alatt ültünk, járt a szél, délutánra vihart ígért a meteorológus. Hullámozott a víz, partnak vetődve is újabb hullámok jöttek. Tökéletes nő, járt az agyam. Szóltak hozzám, válaszként csak bólintottam. Nem szeretem a halat, sem a szálkását, sem a szálfka nélkülit. Apám gyakran magával vitt horgászni, szeretett villantózni. Körforgó és támolgó villantók dobósúlyát mutatta és magyarázta, miként kell a halat megakasztani és sportszerűen kifárasztani. Állt a hegyi patakban, térdig felgyűrve a nadrágját, és lendült a keze, a válla. Nem tudta abbahagyni. Áramlással szemben, felfelé dobta és dobta a horgot. Ültem a parton és néztem apám igyekezetét, kitarását, ügyesen elkerülte a víz fölé hajló fákat, bokrok ágait. Óriásit kiáltott, amikor horgára akadt egy pisztráng. Idővel kezembe nyomta Széchenyi Zsigmond könyvét, akinek kedvenc mondását apám is idézte: *A vadászat: vadlázás és erdőzúgás, de több erdőzúgás.*

A harmadik korsón voltam túl. Barna sör, inkább fekete. Tökéletes, és szőke hajú, és ismét rögzítettem a képet magamban. A szél erősödött, lebegtette a sátor vásznát. Az ég alja szürkére vált, szorult a nap, felhők vonultak, el-eltakarták. Mindenki mozgolódott, senki sem akarta megvárni

az esőt. Mi is elindultunk. A strand kijárata előtt ismét megláttam. Egy férfikéz ölelte át a nő vállát. Sodródtak a kijárat felé, ahogy mi is. Előresiettem, inkább tolokodtam, könyököket éreztem az oldalamban, lábamra léptek, lábakra léptem. Néhányan az anyámat emlegették. A nő mellett álltam. A jobbján. Szeme zöldesszürke, állapítottam meg, és gyorsan elkaptam a tekintetem. Mintha villantóztam volna. A Föld lakóinak kilencven százaléka barna szemű. Az én szemem is barna. A nő arca pókerarc volt, nem árult el semmit. Nem fél a vihartól, gondoltam. A férfi, aki korábban a nő vállán tartotta kezét, néhány lépésre lemaradt. Pocakos negyvenes, lassú lépésekkel araszolt előrébb. A nő megbotlott, elkaptam a könyökét, csak egy pillanatig értem a bőréhez, csontjához. Apám örömet éreztem a tömegben. A nő felém fordult, a fejem fölé nézett. Holnap is itt lesz, kérdeztem váratlanul. És zúgni kezdett a fejem.

Járjanak-e a folyók?

Alacsony a víz, mondta gumicsizmás apja, kezében horgász-szettet tartott. Sorra látni a homokpadokat, egyik-másik olyan nagy, hogy napoznak rajta. Idén is alacsony, tette még hozzá, majd a ház alagsorába indult. Benő a Póra gondolt, a deltájára, a víz nélküli meder holdbéli tájnak tűnt. Ilyenné válik a Duna is, tette fel magában a kérdést. A tornácon ült, sört ivott, időnként okostelefonjához kapott, ptyegett a készülék, valami jött, e-mail, facebookos üzenet. Képeket pásztázott, mint a villám, járt a két hüvelykujja. Holnap vesz egy ceruzát, és azzal nyomogatja a betűket, biztosabban találja el, mint az ujjával. Az időjárás piktogramját nyomta meg, megint nem esik. Eshetne már, néhány nap, és Medárd jön. Jönni jön, csak az eső nem. Este van, és süt a nap, messze ugyan villámokat vél látni, de lehet, hogy a szeme káprázik.

Alacsony a víz, tért vissza gondolatban apja szavaihoz. Alacsony. Télen is befagy, gyalog megy át a fagyott vízen, nem szakad be alatta a jég, vastagra hízik. Ha beszakadna, se esne kétségbe, térdig állna a homokos vízben. Fagyos vízben, és Benő megborzongott, a hőségben érezte a jéghideget a hátán, biztosan a légkondi miatt. Kiújul az asztmája, pedig az orvos megmondta, vigyázzon, nagyon vigyázzon. Éjjel nem tud aludni a hőségben, muszáj bekacsolni a légkondit. Egyedül alszik, Marietta nem bírja a hideg levegőt, a másik szobába költözött, még éjjel sem jön át hozzá, igaz, ő sem megy Mariettához. Együtt élnek, de nem házások, so-

ha sem lesznek azok, egyikük sem akarja, hogy azok legyenek. Tíz éve, hogy összetartoznak. Holnap lesz a fordulónap.

Alacsony a víz, nem ér semmit a motorcsónakja, felrakhatná az utánfutóra, de nem akar a Balatonra, az Adriára menni. A Dunát szereti, a folyó sodrását, lassú hömpölygését, áradáskor az uszadékokat, faágakat, fatörzseket. A zöldárt májusban. Az idén elmaradt a zöldár, ha volt is, nem volt árnak nevezhető, kicsit megemelkedett a vízszint, de csak az avatott szem vette észre az emelkedést. A Tisza sem különb, telefonálta meg a sógora, a Pék Laci, aki csakugyan pék, ha látogatóba jönnek, kenyeret hoznak, és cipót, a kedvencét. Beteg a sógora, a veséje, az egyik alig működik, operálni kell, de nem akar a kés alá feküdni. Most nem. Benő nővére gyereket vár, Pék Laci apa lesz, először, tíz éve várnak. Benő két gyereke Sopronban tanul, az erdőmérnökin. Mindkettő lány, és vadászni járnak. Csak nevetnek a nagypjukon, a horgászon, aki visszaengedi a kifogott példányt a folyóba. Most nincs mit visszaengedni, elúsztak a halak a folyó mélyebb szakaszához, az meg odaát van, a határon túl. Benő apja mégsem adja fel, naponta kimegy a folyópartra horgászni. Pihen, gondolja fia az apjáról. Sosem tudta, mit csinál az apja. Mindenhez értett, ilyen férfi kellene nekem, hallotta a szomszédasszonyt, aki öt éve megözvegyült, és senkire sem számíthatott, csak magára. Időnként az apjára. Aranykezü ember. Mások is ezt mondták. Benő másra is emlékszik. Az apai pofonokra, mert a gyerek kiskora óta visszaszájalt, dacból is, a kapott pofonok után is. Egyszer elszökött a háztól, hetekig nem adott életjelet magáról, egészen a határig jutott. Átmehetett volna, de visszafordult, az anyja sírását hallotta. Anyja korán meghalt, a fiú még ötéves sem volt. Biztosan nem az anyja sírását hallhatta a határon. Valaki másét. Apja sosem sírt, könnyet sem ejtett, amikor felesége meghalt. Száraz, égő szemekkel bámulta a földet, két keze tehetetlenül csüngött alá. Hetekig meg sem szólalt, csak ténfergett a ház körül, hol ide tett valamit, hol oda, aztán máshova. Forgott a saját tengelye körül. Néhány napra eltűnt, majd egy új asszonnyal tért vissza. Ő lesz az új anyád, mutatta be fiának a középkorú nőt. Idősebbnek tűnt, mint korábbi felesége. A fiú játszott tovább, rá se nézett az asszonyra.

Harminchét fok lesz holnap, jelent meg apja ismét. A tornác lépcsőjére ült, egy üveg sörrel a kezében, költözzünk a hegyekbe, állt elő váratlanul javaslatával. Jövőre negyven fok is lesz. Az erdő is kiszárad, felelte a fia, kigyullad és leég. Ahogy Kaliforniában. Apja ingatta a fejét, nem tudni, hogy helyeslőleg vagy tagadóan. Amit egyszer kimondott, ahhoz tartotta

magát. Sokszor értelmetlenül. Nyakas és konok férfi hírében állt. Benő az apjára ütött.

Felmondtak, szúrte fogai közt a szót Benő. Összehívták az állományt, és mindenki füle hallatára olvasták fel azok nevét, akiknek felmondtak. Közöttük az én nevemet is. Holnap már be sem kell menni. Apja fia felé fordult, némán nézett a szemébe. Pár percig mindketten hallgattak. Apja törte meg a csendet. Akkor eggyel több indok, hogy a hegyekbe menjünk. Itt már nem lesz árvíz, de víz sem. Csak üres meder. Írni ott is tudsz. A Dunáról akár. Benő az okostelefonját forgatta. Nem kapcsolta ki.

*Botos Zoltán: A vén diófa
(Az eredeti színes olajkép)*